

Regina Krónika

VII. évfolyam 9. szám

2006. szeptember 3.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

„Íme, itt vagyok, engem küldj!”

Sára nővér életútja

Salkaházi Sára 1899. május 11-én született Kassán. Iskoláit is itt végezte a tanítónői diploma megszerzéséig. Egy esztendeig működik tanítónőként, majd (az impériumváltás után a csehek által követelt hűségeskü megtagadása miatt) elhagyja a pályát. Megtanulja a könyvkötészetet, dolgozik húga kalapüzletében, 1919-től kezdve írogat különböző felvidéki magyar lapokba. Még ez évben újságírói igazolványt is szerez.

Szülővárosa közelében élénken részt vesz, tárcáiban, novelláiban frissen reagál az eseményekre. Hamar elsajátítja azt a szimbolikus kifejezőmódot, amellyel a kisebbségbe kényszerített magyarság sanyarú sorsát megrajzolhatja. 1926-ban jelenik meg első novelláskötete Fekete furulya címmel.

Közben éli a művészek, újságírók könnyed, mozgékony életét. 1922–23-ban néhány hónapig eljegyzett menyasszony. Vőlegényét mint édesanyja egyik ingyenes diákját ismerte meg, aki később gazdatisztnak tanult. Sára hamarosan ráeszmél arra, hogy a vidéki gazdatisztnak élete nem az ő örökmozgó, szuverén egyéniségének való, és visszaküldi a jegygyűrűt. Mindemellett már jelentkezik a szívében egy belső, hívó hang is, az éledező hivatásé... Ő maga így ír erről egy visszaemlékezésében: „És ha az Úristen foglalt le magának?... Az első szó már elhangzott, s te meghallottad! És mégis bizonytalan vagy! Nyugtalan, kereső, vergődő.” A hivatásért való harc éppen tíz évig tartott Sára testvér életében.

1927-ben ismerkedik meg a Kassán letelepedő szociális testvérekkel. 1928-ban elvégzi az általuk szervezett szociális és népjóléti tanfolyamot, és lélekben egyre közelebb kerül a társaság szelleméhez. Még ez évben „háztűznézőbe” megy a budapesti anyaházba, ahol kissé furcsállják ugyan túl modern stílusát. Sára belátja, hogy változnia, bizonyítania kell, s kemény küzdelmek árán, rövid időn belül megszokik a dohányzásról és az újságírói élet kínálta „szabadságról”, hogy ráléphessen az Istennek adott lélek belső szabadságának új távlatokat nyitó útjára.

1929-ben elfogadják jelentkezését a Szociális Testvérek Társaságába. Februárban megkezdheti a noviciátust a szegvári házban. A fogadalomtétel

előtti hónapokat már Kassán tölti, ahol a karitás szervezésének munkája várja. Első fogadalmát 1930 pünkösdjén teszi le Szegváron. Jelmondata egyetlen szó: „Alleluja!” A hivatásért vívott harc nem ér véget a belépéssel, az első örömteli hónapok után újrakezdődik. Sára testvér akaratos, elismerésre vágyó egyéniségének a szerzetesi élet kívánalmaihoz igazodni éppúgy nem volt könnyű, mint az, hogy erőfeszítéseit vajmi kevéssé értékelték. Gyakran félreértették, gyakran azonosították őt múltjának rávetülő árnyékával. Nem egyszer szenvedett a közepszerűségtől, attól, hogy magasabb intelligenciáját egy látszólag kicsinyes keretbe kellett beleygőmszölnie. De a természetfelettiért való küzdelmet soha nem adta föl. „Keresztül kellett gázolnom önmagamon... hogy önmagamot lerázva, megsemmisítve ráismerjek önmagamra, ráeszméljek énemre” – írja egyik testvérenek.

1932 őszén áthelyezik Komáromba, ahol a kassaihoz hasonló szolgálatot teljesít, de sokkal nehezebb körülmények között, igazi túlterheltségben. Azonkívül, hogy a karitászmunka élén áll, gyermeknőgyógyászati felügyel, heti huszonhat órában hitoktat, szerkeszti a Katholikus Nő című folyóiratot, egy kegytárgyüzletet vezet, felügyel a szegények menházában, családokat látogat. 1934-től megbízzák a szlovenszki magyar nők szervezésével. Eszterházy Lujzával létrehozzák a Katholikus Nőszövetséget – Sára 1937-ig a mozgalom országos vezetője. Állandó levelezésben áll nyolcvan egyesületi vezetővel, kurzusokat szervez, beutazza a Felvidék és Kárpátalja városait, előadásokat tart a katolikus lányoknak és asszonyoknak.

1934-ben – igen kimerült állapotban – visszahelyezik Kassára, s mivel

előjárói hivatásbeli bizonytalanságnak ítéli idegállapotát, ez évben nem tehet fogadalmat. Ezzel kezdődik élete legnagyobb próbatétele, ami oly sok szentnek kijutott, az ún. „jók általi üldözés”. Sára testvér Jézus szeretetéért mindent kész elviselni: „Fel akarom vértetni lelkemet az eljövendő nehézségekre. Nem kérem, Uram... de ha küldöd, el akarom fogadni szeretettel. Előre akarok készülni erre: bárki részéről érjen a meg nem értés... úgy fogadjam, mint olyan fordulatot, amely mindig jobban kapcsol hozzád!” S a következő esztendőök lelki megpróbáltatásaiban érlelődik meg benne az Isteni Jegyessel való állandó, bensőséges együttlét kegyelme. „Egyetlen boldogság az Úristenén lenni, de ez azután olyan boldogság, hogy emellett eltörpül minden” – írja barátnőjének. 1934-ben, a fogadalom nélküli évben semmit sem változtat fogadalmas életvitelén. Ekkor támad benne először komoly vágy a missziós tevékenység iránt. Teljes hűségben és alázatban végzi tovább munkáját. Rendületlenül helytáll a leányifjúság szervezésében, előadó körútjainak témája a keresztény házasságra való felkészítés.

1937-ben a Brazíliában élő magyar bencések szociális testvéreket kérnek missziós munkára. Slachta Margit főelőjáró (ismerve Sára testvér vágyait), nem tagadja meg e kérést. Hogy e terv valóra válhasson, Sárának először magyar állampolgárrá kell válnia. E célból 1937 augusztusában végleg elhagyja Kassát, és Budapestre költözik. Az anyaházban mindig olyan beosztást kap, amilyen munkára épp nincs ember. Egy év alatt tizennyolcféle munkaterületen találjuk.

1938-ban a Katolikus Háziasszonyok Országos Szövetségében dolgozik, majd a háztartási alkalmazottakkal foglalkozik az ún. Zita-körökben.

Időközben a második világháború szomorú fejleményei miatt lehetlenné vált a brazíliai misszióba utazás. „Már nem kérem azt se, hogy kijutassak Brazíliába, csak azt kérem, hogy szentül élhessek, szentül szolgálhassam Isten” – írja naplójában.

1938–39-ben Sára testvér a Szepesi,

Kassai, majd a Técsői és a Rahói járás szociális előadója. 1939-ben a Katolikus Női Szociális Képzőben is tanít.

1940 pünkösdjén leteheti örökfogadalmát. Új jelmondata: „Alleluja! Ecce ego, mitte me!” (Alleluja! Íme, itt vagyok, engem küldj!) Eredeti nevét 1942-ben – amikor a németbarátság következtében sokan visszaveszik eredeti német nevüket – Schalkházzról Salkaházira magyarosíttatja.

Slachta Margit és a Szociális Testvérek Társasága minden eszközzel küzd az országot elárasztó nemzetiszocialista mótely ellen. Ez komoly veszélyekkel jár, amit a testvérek tudatosan vállalnak. Sára testvér 1940 áprilisában így ír naplójában: „...a kínzástól ne féljek, az apró testi gyengeségeket fogadjam szívesen, a halálnak örüljek”.

1941 februárjától a Katolikus Dolgozó Nők és Leányok Szövetségének országos vezetője és a mozgalom lapjának szerkesztője. Három évig dolgozik itt, ez idő alatt öt új otthon alapít közel háromszáz férőhellyel. Elkezd az első magyar Munkásnő Főiskola építését. Állandóan utazgat, tanulmányi és lelkinapokat tart, gyűléseket szervez. A DL újság vezércikkeiben határozott katolikus ideológiai programot ad az elpogányosodott, fasizálódó közszellem ellenében. Egyre jobban ég benne a vágy, hogy felajánlhassa életét „azon esetre, ha egyházüldözés, a társaság és a testvérek üldöztetése következne be” (idézet életfelajánlásából). Az engedélyt megkapja, és az életfelajánlás – teljes titoktartással – a központi és a kerületi előjáró jelenlétében 1943. szeptember végén vagy október elején megtörténik a budapesti anyaház Szentlélek-kápolnájában.

1943-ban Árpád-házi Boldog Margitot a szentek sorába iktatják. Az 1944-es ünnepségsorozat keretében március 19-én Budapesten a Magyar Művelődés Házában (ma Erkel Színház) előadják Salkaházi Sára Fény és illat című, Szent Margitról szóló misztériumjátékát, mely az isten- és emberszeretet hősi apoteózisa. Az előadás után a hatóság berekeszti a DL ezt követő gyűlését. Ez a nap a német megszállás sötét napja, melytől kezdve

a zsidókra és ellenállókra halál leselkedik.

A szociális testvérek kivették részüket az üldözöttek – nem kis bátorságot igénylő – menekítéséből. Mintegy ezer ember köszönheti nekik az életét, közülük közel száz személy szerint Sára testvérnek. A társaság összes budapesti és vidéki háza tele volt hamis papírokkal felszerelt bújtatottakkal.

1944. december 27-én a nyilasok körülvették a Bokréta utcai munkásnőotthont, amely Sára testvér vezetése alatt állt. Zsidók után kutattak, s négy gyanús személyt, valamint Bernovits Vilma hitoktatót őrizetbe vették. Sára testvér éppen nem tartózkodott a házban, csak végszóra érkezett meg. Kikerülhetett volna a letartóztatást, de nem tette meg. Mint az otthon felelős vezetőjét, őt is elhurcolták, s egy szemtanú szerint még aznap este mind a hatukat – mezítenre vetkőztetve – a jeges Dunába lötték. A kivégzés előtti percben Sára testvér gyilkosai felé fordulva letérdepelt, és égre emelt tekintettel nagy keresztet vetett magára. Isten elfogadta életfelajánlását, vértanúsága betejesedett.

Az antifasiszta és zsidómentő akciókban kockázatokat vállaló szociális testvérek közül senkinek nem történt bántódása, a világháború pusztításai következtében egyetlen testvér sem vesztette életét.

(Forrás: Berkecz Franciska
SSS kerületi előjáró)

Salkaházi Sára boldoggáavatási eljárásának megkezdését a Szentszék 1997 januárjában engedélyezte.

Salkaházi Sára szociális testvért 2006. szeptember 17-én a budapesti Szent István-bazilika előtti téren Erdő Péter bíboros, prímás, érsek boldoggá avatja.

A délelőtt 10 órakor kezdődő liturgia után, 11 órakor ünnepi szentmise keretében kerül kihirdetésre a boldoggáavatási határozat. Szeretettel hívják és várják Sára testvér tisztelőit és minden kedves hívőt!

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

A nyári számban Pilinszky Jánosról, a Szent Ágoston-i utat járó, az öröklét titkát kutató, az evangélium és a passió nyelvét megtaláló költőről próbáltam átfogó képet mutatni.

Most – hála gazdag irodalmi kincsestárunknak – megint évfordulóra emlékezünk. 65 éve halt meg Babits Mihály, a poeta doctus, a tudós költő, filozófus, műfordító, egyúttal próféta és lázadó, de Isten akaratába lassan belenyugó, hívő ember.

1883-ban Szekszárdon született klasszikus műveltségű értelmiségi családból. Pécsen tanult, Budapesten járt egyetemre. Latin–görög szakos tanárként Baján, Szegeden, Fogarason tanított. Rövidesen a Nyugat irodalmi lap főszerkesztőjeként vezető szerephez jutott az irodalomban. 1932-ben kezdődött betegsége, családjával Esztergomba költözött. 9 évig küzdött egyre súlyosbodó torokbajával, és 1941. augusztus 4-én hunyt el.

Róla, a poeta doctusról szeretnék a teljesség igénye nélkül, átfogó ismertetet adni.

Mindenekelőtt – ahogy Nemeskürty méltatja – Babits Jónásként próféta korának Ninivéjében. Így jutunk el a Jónás könyve című hatalmas ívű művéhez.

Babits – akár Jónás próféta – me- nekül a cethal gyomrából, korának

zűrzavarából a nyugalomba, költészetének elefántcsonttoronyába. Házassága is egyfajta bezárkózás a családi élet biztonságába. 1921-ben feleségül veszi Tanner Ilona költőnőt, akit később Kazinczy feleségének emlékére Török Szophiaként vezet be az irodalmi életbe.

A prófétalást azonban – ami a nagy költők sajátja – Jónásként – bár vonatkozva – ő sem kerülheti el.

Jónás nem hallgat az Úr szavára, hogy Ninivébe menjen kiáltani a bűnös város ellen. Hajóra száll, szökni próbál. A viharba került hajó matrózai áldozatul a tengerbe dobják. Életben marad egy cethal gyomrában. Az Úr parancsára onnan is kikerül. Már vállalja az annyira rühellett próféta- ságot. De dörgedelmes szavai üresen hangzanak: jóslatát – hogy elpusztul a bűnös város – kinevetik. A pusztában hiába várja a megérdemelt büntetést. Az Úr válasza panaszára:

„A szó tiéd, a fegyver az enyém.
Te csak prédikálj, én cselekszem.
Ninive nem él örökké.”

Ha a bibliai Jónás könyvét felütjük, nagyon fontos különbséget veszünk észre. Az Úr irgalmaz Ninivének, mert megfogadta Jónás szavait, és megtért. Babits-Jónás azonban végleg hitte és vállalta a próféta- ságot. Hiszen átélte az első világháborút, és óhatatlanul hirdeti – amit más nem mert kimondani – kora Ninivéjének: a fasizmusnak bu- kását.

„mert vétkesek közt cinkos aki néma.
Atyjafiáért számot ad a testvér”

Vajon a ma Ninivéjének akad-e Ba- bitshoz hasonló prófétája?

Babits, a próféta, igazi pacifista. Békére vágyódását Húsvét előtt című versében mondja el. Szinte önkívületben ítéli el a háborút, és sürgeti a bé- két.

„de ha szétszakad ajkam, akkor is,
[...]

Én nem a győztest énekelem,
[...]

kinek minden lépése halál,
[...]

hanem azt, aki lesz, akárki,

ki először mondja ki azt a szót,
[...]

azt a varázsszót, százezrek
várta, lélekzetadó, szent

[...]
nemzetmegmentő, kapunyitó,
szabadító, drága szót,
hogy elég! hogy elég! elég volt!

Hogy béke! béke!

béke! béke már!

Legyen vége már!

[...]

Szóljanak a harangok,
szóljon alleluja!”

Széles körű európai műveltségéről tanúskodik, hogy megírta 1931-ben Az európai irodalom története című hatalmas esszéjét. Művéről így nyilatkozik: „Megpróbálom leírni úgy, ahogy bennem él. Talán érdekes lesz. Ma, az európai kultúra fölvonulásának idején érdemes még egyszer lejegyezni azt, amit feledni kezdünk, és palackba rejteni a jövő számára.” Ebben a palackba több jelen írónk és költőnk is belekerült Balassitól, Pázmánytól koráig.

Ugyancsak igen magas mércét mutat műfordítási munkássága. Homérosztól Shakespeare-ig vagy a francia impresszionistákig sokat fordított. Az ő fordításában ismerjük a nagy olasz költő, Dante Isteni színjátékát is. Ennek különös részlete egy utalás ha- zánkra:

„Óh, boldog Magyarország! csak ne hagyja / magát félrevezetni már”

Mintha Dante üzenete a messzi korból ma különösen aktuális lenne!

Lapunk következő számában folytatom Babits költői gazdagságának ábrázolását. Láttatni szeretném a formaművészt, a filozófust és a lázadó, de Istenben lassan megnyugó költő hozzánk is szóló üzenetét.

Az Opus Dei

A közelmúltban gyakran felmerült a közvéleményben, főleg Dan Brownnak A Da Vinci-kód című regényével és az ebből készült filmmel kapcsolatban az Opus Dei (Isten Műve) katolikus szervezet neve, tevékenysége. Sajnos gyakran teljesen téves, ismeretek hiányára utaló, megtévesztő beállításban. Ezért kötelességemnek érzem, hogy hívő katolikusként írjak e közösség alapításáról, tevékenységének alapelveiről.

Ezen írásomhoz Franz König osztrák bíboros Az Opus Dei címen megjelent megnyilatkozásai szolgáltak forrásként (Szent István Társulat, 1999).

Az Opus Dei elindítója a II. János Pál pápa által 1992. május 17-én boldoggá, majd 2002. október 6-án szentté avatott Josemaría Escrivá de Balaguer (1902–1975) világi pap volt, aki 1928. október 2-án alapította a szervezetet, amely 1947 óta pápai jogon engedélyezett intézményként működhetett. Ez időtől van – az egymást követő pápáktól is megerősített – saját központi vezetése, belső önállósága és a szükséges vezetői hatalma. A szervezetet 1982. november 28-án II. János Pál pápa személyi prelatúrává emelte. Az alapító halála után a spanyol Álvaro del Portillo folytatta a munkát, már az új egyházi alapszabály szerint is első személyi prelatúráként, 1994 óta pedig Javier Echevarría az Opus Dei prelatusa.

Magyarázatként csak annyit, hogy a régebbi egyházi jog csak a területi prelatúra fogalmát ismerte, ez gyakorlatilag a helyi püspöktől többé-kevésbé független területet jelentett. A II. vatikáni zsinat egy sajátos pasztorális feladat teljesítése céljából lehetővé tette a személyi prelatúrát, de a sajátos pasztorális feladat teljesítésének a helyi püspök jogaival összeegyeztethetőnek kell lennie.

Escrivá nem valamiféle új szerzetesrendet akart alapítani, hangsúlyozottan állította: „Az Opus Dei tagjai

egyrészt semmiben sem különböznek embertársaiktól, másrészt azonban semmi közös nincs bennük a szerzetesekkel – a hiten kívül. Nagyon szeretem a szerzeteseket, becsülöm és csodálom kolostori életüket, apostolkodásukat és a világtól való függetlenségüket. Ám ők a szentség más jelei az Egyházban.”

Az alapító azt akarta, szervezetének tagjai legyőzzék és túlhaladják azt a kettősséget, amely a legtöbb keresztény életét jellemzi. Egyfelől a lelki élet, ima, párbeszéd Istennel, a liturgia, jámborság, másfelől viszont mindentől szinte vegytisztán elválasztva a munka és foglalkozás világa, a szociális élet, családi élet – egy másik világ a maga földhözragadt kicsinyességeivel. Azt mondta: „Ha keresztények akarunk lenni, ezt a kettőszakadt tudatállapotot nem tarthatjuk fenn! Éppen mivel csak egy életünk van, és ezt testben és lélekben kell leélnünk, ezt az életet testben és lélekben kell megszentelnünk és Isten állandó jelenlétével megtöltenünk.

A láthatatlan Isten pedig nagyon is látható és materiális formában áll elénk, hogy találkozhatunk vele...”

A keresztény élethivatást abban látta, hogy tegyük az élet apró-cseprő dolgait szeretettel, így ezek az apróságok Isten nagyságával telhetnek meg. Ez az értékszemlélet, amelyet az Opus Dei tagjai magukénak vallanak, következményekkel jár a világban végzett munkájukat illetően is. Ezek az emberek nem szemlélhetik közömbösen, minden belső érintettség nélkül, hogy miként is mennek a világ dolgai.

A mozgalomban szakmailag, politikailag, gazdaságilag a legkülönbözőbb nézeteken lévő emberek találkozhatnak, akik a katolicizmusban élnek meg egységüket.

A fentiek szellemében a napi munka színtere olyan helyé válhat, ahol az egyszerű hívő felebarátjával találkozik. Ahol Krisztus tanításának fényét megkísérélheti felebarátjának továbbadni a személyes barátság és odafordulás egyszerűségében. Így segíthet rátalálni az Isten felé vezető útra is. Ahová a pap szava már nem hallatszik el, vagy

meg sem akarják hallgatni, a jó barát szava még utat találhat, ha kellő hittel, példamutatással mondja.

Az egyházi jog szerint is (296. kánon) a laikusok apostolkodásának határa ott húzódik, ahol a „szentségi fal” elkezdődik, azaz ahol a felszentelt papra van szükség, hogy Krisztus által az Egyházra bízott kegyelmi eszközöket szétossza, a szentségeket kiszolgáltassa.

Az Opus Dei szervezetében működő világi papok nem szakadnak ki egyházközségükből, a püspöki joghatóság alól. Mindannyian világi papok, képzettségük, lelkületük, mentalitásuk, hivatásuk gyakorlása ennek megfelelő. A szervezet működésében mindig az apostolkodásban tevékenkedő laikusok nagy száma a döntő (jelenleg kb. százezer fő). A világi papok (a tagság kb. egy százaléka) feladata az „aszketikus, képzési és apostoli kötelezettségek kapcsán merül fel” a személyi prelatúrával összefüggésben, ennek keretei között szolgálnak a vezető irányítása mellett.

A szervezet maga utal rá, hogy története, sorsának alakulása, messzemenően beleszövődött a II. vatikáni zsinat előkészületeibe. Az Egyházzal szülő dogmatikai konstitúcióban így olvashatjuk:

„Mindenki előtt világos tehát, hogy bármilyen rendű-rangú keresztény ember meg van hívva a teljes értékű keresztény életre és tökéletes szeretetre... minden keresztény hívő napról napra jobban megszentelődik sajátos helyzetében, feladataiban és életkörülményei között... Minden keresztény meg van tehát hívva az életszentségre, az állapotának megfelelő tökéletesség elérésére, és ez kötelessége is” (Lumen Gentium, 40–42).

Végezetül – zárszóként – hivatkozni kívánok a II. vatikáni zsinat „A világi hívek apostolkodásáról” szóló határozata 2. fejezetének 5. pontjában foglaltakra:

„Krisztus megváltói műve közvetlenül az emberek üdvösségére irányul, de magában foglalja az egész e világi rend megújítását is... A világiak tehát, amikor az Egyház e küldetésében

járnak, apostoli munkájukat mind az Egyházban, mind a világban, és mind a lelki, mind az e világi dolgok rendjében fejtik ki...

A világi ember hívó és állampolgár egy személyben, de az egyetlen keresztény lelkiismeretnek kell őt vezetnie mind a két területen.”

Ezt az igaz keresztény szellemiséget, elvet hirdette – korát megelőzve – az Opus Dei alapítójának, Szent Josemaría Escrivá de Balaguernek karizmatikus hite és szándéka e szervezet létrehozásával a világi apostolkodás elősegítésére. Ezt erősítette meg évtizedek múlva a II. vatikáni zsinat,

melynek tanítását minden hívő katolikusnak követni kell, példát mutatva a világ, a társadalom erkölcsi megújítására.

Dr. Ortutay Gábor

az egyházközi képviselő-testület
tb. tagja

Tibor atya búcsúzik

Borián Tibor piarista atyát, aki Veszprémekben nyolc évet szolgált a Padányi katolikus iskola igazgatójaként, rendezte ez év őszétől visszahívta budapesti házukba, hogy ott végezzen a továbbiakban kutatómunkát.

A Regina Mundi egyházközség hívei jól ismerik őt, mivel heti rendszerességgel segítette ki plébános atyánkat szentmisék bemutatásával és jó néhány egyéb rendezvényünkön való tevékeny részvétellel is. A egyházközségi képviselő-testület nevében a július 30-i fél tizenkettes szentmise után Timár Lajos búcsúzott az atyától:

Kedves Tibor atya!

A Regina Mundi képviselő-testület elnökének, Stumpfhauser Józsefnek távollétében és az ő felkérésére nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy a testület nevében köszönetet mondjak

közösségünk javára végzett áldásos tevékenységéért.

Köszönjük a Regina Mundi „padányis” ifjúságának erkölcsi nevelését, amely előbb vagy utóbb gyümölcsöt hoz.

Köszönjük kiegészítő lelkipásztori szolgálataidat: Köszönjük, hogy Gyula atya távollétében sem maradt a nyáj pásztor nélkül. (Reméljük, hogy új-régi helyeden te sem maradsz nyáj nélkül.)

Köszönjük, hogy a liturgia kérdéseiben békesség jellemezte kántorunkkal való kapcsolatodat.

Köszönjük, hogy szentbeszédekben az evangélium tanítását mindennapi életünkre és közéletünkre is alkalmaztad. Köszönjük a kemény beszédeket, köszönjük a találó versidéseket.

Köszönjük lényegretörő, a humort sem nélkülöző bibliamagyarázataidat,

nem hagyva, hogy közben elkalandozzunk.

Köszönjük töretlen optimizmusodat és a belőled sugárzó, követendő derűt, amelynek alapja valószínűleg a piarista lelkület és szellemiség.

Családi körben is sokat beszélgettünk arról, milyen ember is Tibor atya. Sík Sándor Az acélember (Ének a sürgönypóznáról) című versében találtuk meg választ a kérdésre. Végeztül e versből olvasok fel részleteket:

„Áll, egyenesen, egymagán
Az acélember a hegy homlokán.

[...]

Áll és szóvalán ég felé feszül:
Hordja a kábelt rendületlenül.

[...]

S a látomások emlékeitől
Dereka már-már megroppanni dől:

Ilyenkor elég egy szempillanás:
A szomszéd hegyen másik óriás,

A harmadik ormon a harmadik
Hordozza látomása titkait.

[...]

Testvér – mondja az acélpillanat –
Tudom: gyengének lenni nem szabad.

Tudom, a mi törvényünk állani:
Mi vagyunk a Vezeték várai.

Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek,
De rajtunk megyen át az Üzenet.

Az ismeretlen Igét hordja vállunk.
Bennünket ideállítottak. Állunk.

Kedves Tibor atya! Kedves Acélember!
Isten áldása kísérje további tevékenységedet! Hiányozni fogsz. Talán egy kicsit mi is hiányozunk majd neked.

Örökfogadalom

Fotók: Demény Anna

„Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.”

(Jn 17,15)

Jókedvű társaság zsúfolódott be a 30 fős buszba július 31-én, Szent Ignác napján a művelődési ház mellett. A Schola Regina tagjai próbát tartottak az úton, utitársaik nagy örömeire. Szinte elrepült a két és fél óra, máris megállhattunk a pesti oldalon. Zsuzsa

nővér, aki élete legjelentősebb napjához érkezett, várt minket, és elvezetett az angolkisasszonyok Váci utcai házába, ahol nagy vendégszeretettel fogadták az egyre gyülekező vendégeket.

A gyönyörűen feldíszített templom zsúfolásig megtelt a rendtársakkal, akik közül számosan aznap újították meg fogadalmukat, rokonokkal, munkatársakkal, barátokkal.

Mégis Zsuzsa és Judit nővér volt a két „főszereplő”, ők ma örökfogadalmat tettek. Évekig készültek erre a napra, de a legintenzívebb az előző év volt, amikor két 30 napos lelkigyakorlattal, németországi és olaszországi úton szerzett feltöltődéssel, sok imával, elmélkedéssel és önvizsgálattal győződtek meg arról, valóban jól döntöttek-e. Maga a fogadalom, amely a rendalapító, Ward Mária nevéhez fűződik, hagyományosan három részből áll: szegénységet, tisztaságot és engedelmisséget fogadnak. Most első ízben egy új elemmel bővült: a pápa szolgálatára is felajánlották magukat. Ez az új fogadalom egybecsengett a szentmisén felolvasott, a szőlőtőről és szőlővesszőről szóló példabeszédet

magában foglaló evangéliumi szakaszszal. Lukács János jezsuita tartományfőnök beszédében hangsúlyozta, hogy a világnak szüksége van szerzetesi hivatást és küldetést vállalókra, szükség van erre a tanúságtételre. A szerzetesi élet célja nem a világtól való elzárkózás, hanem éppen az, hogy utat találjon a világba, és jobbá tegye. Az imádsággal Isten kegyelmét kérje, a szegénység vállalásával a közösségi összetartást erősítse. A tisztasági fogadalom az emberi kapcsolatok különleges minőségéhez vezet: sohasem elvenni, mindig adni akar.

Az ünnepi szentmise fényét emelte, ugyanakkor Zsuzsa nővér számára az otthonosság érzetét nyújthatta a Schola Regina gyönyörűen szárnyaló éneke és kántorunk, Kreschka Karcsi művészi orgonajátéka.

A szentmise után agapéra várták a fogadalmaskok szeretteit, ahol a nővérekből álló vidám kórus köszöntötte a vendégeket. Zsuzsa nővér meghatottan mondott köszönetet a szépszájú jelenlétükért, amellyel hozzájárultak ahhoz, hogy kitarson a választott útján, és a sok szeretetért, amellyel őt körülveszik. Stumpfhauser József a veszprémi egyházközség nevében köszöntötte Zsuzsa nővért, tréfásan megjegyezve, hogy nem lehet szegény az, akit ilyen sokan szeretnek.

Kedves Zsuzsa nővér! Isten áldása kíséreljen hivatásodban!

Demény Anna

Becsengettek, kedves szülők!

Az általános és középiskolákban megkezdődik a tanítás. A szülők tavasszal vagy korábban már iskolát választottak gyermekeiknek, csak az a súlyos kérdés, hogy mi alapján.

De hát mi a legjobb? A tanácsadók igen sokan vannak, s közöttük rengeteg a zavaros gondolkodás, s ha rosszat feltételez, a tudatosan negatív tanácsot adó. A hangzatos vélemények között jelenik meg az érték- vagy tudásközpontúság zavart keltő ellentéte, a „hagyjuk a gyereket, szeressük, de csináljon, amit akar”, a „próbáljon ki mindent, s majd ha felnő, válasszon szabadon”, a „mindenki valósítsa meg önmagát” s végül az egyik legsátánibb tanács szülőknek: „nevelni nem kell, csak oktasson az iskola, ideálokra nincs szükség, biztosítsunk a kisdiákoknak is minél szabadabb jogokat”.

Sajnos a megnyilatkozók kétarcú eszmefuttatásait még folytathatnánk, de katolikus szempontból válaszolnunk is kell rájuk.

Minden szülő, de különösen a katolikus, keresztény szülő a hite és ismerete okán Isten és ember előtt felelős gyermekéért. Felelős az életéért, a neveléséért és az iskoláztatásáért is. Aki ebben kételkedik, vagy tudatosan rosszul dönt, bűnt követ el.

Mi tehát a jó döntés? A válasz elvi síkon benne van a Szentírásban.

Érték- vagy tudásközpontúság? Már eleve hamis a szembeállítás vagy kérdésfelvetés, mert az egyik nem zárja ki a másikat, s az érték – hit és erkölcsi érték – nélküli tudás nagyon könnyen gőghöz, nagyképűséghez vagy súlyos bűnök elkövetéséhez vezethet. Szélsőséges, de jó példa erre az intellektuális bűnözők sora, akik valamilyen területen roppant nagy ismerettel rendelkeznek, de azt nem a megfelelő célra használják.

Katolikus ember egész életében, s így gyermeke iskoláztatásakor is, isteni örök értékek nélkül nem élhet. Egy iskolában érték, ha szeretettel övezve fegyelem és rend van, ha következetesek a pedagógusok és a szülők, ha szakmai változások mellett is kiegyensúlyozottságra törekednek, ha a felnőttek jó példával járnak elől, kötelességtudóak, udvariasak, alázatosak és ugyanakkor határozottak.

„Hagyjuk a gyereket, szeressük, de csináljon, amit akar.” Ez a rest szülő, a hivatással nem rendelkező pedagógus mottója. Hiszen a gyerek ránk van bízva, felelősek vagyunk érte. Ebbe a képbe nem férnek bele a túlságosan szabadjára engedett bulik, a kötelességmulasztások elnézése.

„Próbáljon ki mindent, és majd ha felnő, válasszon szabadon!” Ebbe az ostobaságba belefér a szexuális szabadság, az alkohol, kábítószer, a destruktív szekták, s ha erőteljesen sarkítjuk a fentieket, az is belefér, hogy másszon fel a turulmadárhoz a Szabadság hídra...

„Mindenkinek valósítsa meg önmagát!” Ez a tökéletes és jól kipróbált út az önzéshez. Ha valaki emellett dönt, időskorára garantáltan terhére lesz a gyerekeinek, s egy lepusztult szociális otthonban elmélkedhet azon, hogy jól nevelte-e azt a gyermekét, aki önmagát próbálta megvalósítani. (Ráadásul szeretetteljes, mert nem a „mi”-ről vagy az „ő”-ről szól, hanem az „én”-ről.)

„Nevelni nem kell, csak oktasson az iskola.” Az ember, ha tíz iskolai bemutatkozást elolvas, azt tapasztalja, hogy nyolc kizárólag az idegennyelv-oktatásról, az informatikáról, a sportról, a szabadidős programokról s más, oktatással kapcsolatos kérdésekről szól. Ezek mind nagyon fontosak. Azonban önmagában kevés, hiszen az iskola attól iskola, hogy szilárd erkölcsi értékrenddel és világnézettel rendelkező emberek az oda járó gyerekeket nevelik és oktatják. Nevelik a szülőkkel együtt a rájuk bízottakat, példamutatással, szeretettel. Ha ez hiányzik, az intézmény nem iskola, bármekkora betűkkel is van rá kiírva, legfeljebb oktatási központ.

Becsengettek. Tanévkezdés katolikusoknak is!

(Részlet Homolay Károlynak, a Gárdonyi Géza Általános Iskola igazgatójának beszédéből)

Felnőttkatekézis a plébánián

Szeptember 4-től kezdve minden hétfőn este 6 órakor a hitünk és a keresztény élet tanítása iránt érdeklődők részére katekézist tartunk. Kezdők és haladók egyaránt részt vehetnek. A beavató szentségeket (keresztség, bérmlás, szentáldozás) kérők részére az erre való felkészítést is tartalmaz.

Szentségimádás 2006. szeptember

A csütörtöki szentségimádási napokat egy-egy közösség számára felajánljuk. Lehetőség szerint ezeken a napokon az adott közösségből minél többen vegyenek részt rajta.

Szeptember 7. Ifjúsági zenekar (Salkaházi Sára emlékére)

14. Ifjúsági hittan (Salkaházi Sára emlékére)

21. Regina Mundi-karításcsoport
28. Bibliacsoport

Szeretnénk köszönetet mondani azoknak a híveknek, akik a nyár folyamán a közösségi ház takarításában önként és önzetlenül, a szabadidejüket feláldozva, a saját háztartásukat háttérbe szorítva részt vettek.

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai szeptemberre:

Általános: Hogy a tömegtájékoztatót mindig lelkiismeretesen és felelősen használják.

Missziós: Hogy a missziós területeken Isten egész népe felismerje az állandó képzés fontosságát.

A karításcsoport gyűlése: szeptember 6-án.

Szeptember 7-én a kassai vértanúknak, Szent Márk, István és Menyhért áldozópapoknak az ünnepe van.

Szeptember 8. Szűz Mária születésének (**Kisboldogasszony**) az ünnepe. Este ½ 7-kor is tartunk szentmisét.

Szeptember 9-én du. 3 órakor kezdődik Tihanyban a hagyományos **Könyörgés a magyarsáért** ökumenikus imádság.

Szeptember 12-én, kedden ünnepeljük **Szűz Mária szent nevét.** Ez a nap **templomunk búcsúnapja.** Reggel 7 és este ½ 7 órakor tartunk szentmisét. Az ünnepről vesszük a rá következő vasárnap, 17-én délelőtt 10 órai szentmisét is.

Szeptember 14. a Szent Kereszt felmagasztalásának az ünnepe. Másnap a fájdalmas Szűzanya emléknepje.

Szeptember 17-én Salkaházi Sára szo-

ciális testvért a budapesti Szent István-bazilika előtti téren Erdő Péter bíboros, prímás, érsek boldoggá avatja. A délelőtt 10 órakor kezdődő liturgia után, 11 órakor ünnepi szentmise keretében hirdetik ki a boldoggáavatási határozatot.

Szeptember 21. **Szent Máté apostol és evangélista ünnepe.**

Szeptember 24. **Szent Gellért** püspök és vértanú ünnepe, aki hazánkban a keresztény pedagógusok védőszentje. Mivel vasárnapra esik, a liturgiában nem ünnepeljük meg az idén.

Ugyanezen a napon, szeptember utolsó vasárnapján tartjuk a katolikus egyházban – Szent Jeromos egyháztanító és bibliafordító 30-i emléknepjéhez kapcsolódva – a **Szentírás vasárnapját.** „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével is, amelyek Isten ajkáról valók” – tanítja Jézus. Legyen mindennapi kenyerek, napi olvasmányunk a Szentírás!

Szeptember 29. Szent Mihály, Szent Gábor és Szent Rafael főangyalok ünnepe.

Október 1-től a **téli miserend** lesz érvényben templomunkban, az esti szentmisék 6 órakor kezdődnek. Október hónapban minden este 6 órakor közösen imádkozzuk el a **rózsafüzért** a templomban, amikor szentmisénk van, előtte ½ 6-kor kezdjük.

Hittanórák

Szeptember 10-én a reggel 8 órai szentmisén tartjuk a Veni Sanctét, a Szentlélek Isten segítségül hívását az új tanévre. Minden hittanost várunk erre a szentmisére! Ez a szentmise ifjúsági ének- és zenekaros szentmise lesz. A hittanórákat az ezt követő héten kezdjük. Az órarend addigra – reményeink szerint – megtekinthető lesz a hirdetőtáblán.

Ovismise

Újból indul szeptember 2-től minden szombaton 5 órakor.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: *Schäffer Dániel* július 8-án, *Győri Barnabás* július 9-én, *Román Alíz* július 23-án, *Kiss Patrik* augusztus 6-án.

...mert szentségi házasságot kötöttek: *Krámlai Balázs és Libisch Andrea* július 15-én, *Kiss Attila és Hudák Katalin Anita* július 29-én, *Veres Borcsa András és Kungli Klaudia* augusztus 12-én, *Sipőcz József és Dombóvári Erika* augusztus 12-én.

...mert az örök hazába költöztek: *Sárvári Lászlóné Kövecses Teréz* (62 éves) július 8-án, *Kórusz Istvánné Seres Margit* (75 éves) július 10-én, *Dunay Erzsébet* (80 éves) július 12-én, *Vándorfi Viktor Béla* (86 éves) július 18-án, *Lajos Aladár* (72 éves) július 23-án, *Óvári József* (53 éves) július 25-én, *Zimonyi Bálint* (29 éves) július 28-án, *Kucserka László* (67 éves) augusztus 15-én, *Farkas Miklós Pál* (53 éves) augusztus 12-én.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 600 példányban

Felelős kiadó: Tóth Gyula plébános
Szerkesztőség: a plébánián,
Veszprém, Dózsa György út 9.
Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Adonyi Krisztina,
Demény Anna,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
szept. 10.	Iz 35,4–7a	Jak 2,1–5	Mk 7,31–37
szept. 17.	Iz 50,5–9a	Jak 2,14–18	Mk 8,27–35
szept. 24.	Bölcs 2,12.17–20	Jak 3,16–4,3	Mk 9,30–37
okt. 1.	Szám 11,25–29	Jak 5,1–6	Mk 9,38–43.45.47–48